

Sygn. akt III Ca 583/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Gajewski

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2017r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki (...) akcyjnej spółki jawnej z siedzibą w W.
przeciwko F. W. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wejherowie

z dnia 26 stycznia 2017r. sygn. akt I C 436/16

oddala apelację.

Sygn. akt III Ca 583/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) akcyjna Spółka jawna z siedzibą w W. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko F. W. (1), domagając się zapłaty kwoty 1697,70 zł, w tym kwoty 1400 zł z tytułu należności głównej z odsetkami umownymi od dnia 27 maja 2015r., kwoty 162,70 zł tytułem odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej za faktyczne opóźnienie w spłacie należności głównej naliczonych zgodnie z warunkami Umowy P. Odnawialnej V..pl za okres od dnia 30 maja 2014 r. do 26 maja 2015 r oraz kwoty 135 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych zgodnie z umową pożyczki z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wyrokiem zaocznym z dnia 26 stycznia 2017r. Sąd Rejonowy w Wejherowie oddalił powództwo (pkt I) i kosztami procesu obciążył powoda, uznając je za uiszczone w całości (pkt II).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Powód jest stroną umowy spółki jawnej zawartej w dniu 10 lutego 2015 r. w W. pomiędzy wierzycielem pierwotnym – (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i powodem, działającej pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna. Oświadczeniem z dnia 6 marca 2015 r. zarząd spółki działającej pod firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oświadczył, że wniósł do spółki pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna wkład

niepieniężny w postaci pakietu wierzytelności, o których mowa w § 5 ust. 1 Umowy spółki jawnej, lista wniesionych wierzytelności stanowi załącznik nr 1 do niniejszego oświadczenia, w wysokości 1.779.633,36 zł.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 30 czerwca 2014 r. V..pl wezwał F. W. (2) do zapłaty kwoty 1.452,40 zł w terminie do 10 lipca 2014 r. Pismem z dnia 30 lipca 2014 r. V..pl wezwał F. W. (2) do natychmiastowej zapłaty kwoty 1.515,50 zł. Ostatecznym wezwaniem do zapłaty z dnia 29 sierpnia 2014 r. V..pl wezwał F. W. (2) do zapłaty kwoty 1.588,60 zł. Pismem z dnia 13 marca 2015 r. powód poinformował F. W. (2) o przelewie wierzytelności i wezwał go spłaty wierzytelności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie, poddanego ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wedle własnego przekonania, po wszechstronnym rozważeniu wszystkich dowodów.

Sąd I instancji wskazał, iż powód w żaden sposób nie wykazał, iż pozwanego F. W. (1) łączyła umowa ze zbywcą wierzytelności V..pl. (...) pozwu nie zostały bowiem dołączone dokumenty potwierdzające istnienie zobowiązania pozwanego w stosunku do tegoż podmiotu, ani też świadczące o istnieniu zaległości w kwocie wskazanej niniejszym pozwem.

W ocenie Sądu, przytoczone w pozwie okoliczności faktyczne, zwłaszcza co do faktu zawarcia przez pozwanego umowy z pożyczkodawcą – wierzycielem pierwotnym – faktu jej wykonania przez wierzyciela pierwotnego, oraz niewykonania zobowiązania przez pozwanego, jak również skutecznej cesji wierzytelności na powoda, budzą poważne wątpliwości. Przede wszystkim, powód nie udowodnił samego faktu zawarcia umowy z pozwaną. Załączona przez powoda „umowa pożyczki” wraz z załącznikami (k.24 - 28) nie zawiera wskazania drugiej strony umowy ani kwoty pożyczki, nie można jej zatem uznać za umowę ważną. Dokument zatytułowany „Twoje warunki umowy pożyczki w V..pl” (k. 29) stanowią jedynie wydruki elektroniczne, które nie zostały przez nikogo podpisane ani też poświadczone za zgodność z oryginałem. Podobnie ma się rzecz z dokumentami zatytułowanymi „Wezwanie do zapłaty” (k. 37 - 39). Stanowi on jedynie wydruk elektroniczny, niepoświadczony i niepodpisany. Nawet wszakże gdyby uznać, że zostało wykazane roszczenie wierzyciela pierwotnego przeciwko pozwanemu, to nie wykazano w żaden sposób przejścia przedmiotowej wierzytelności na powoda. Załączona do pozwu lista wierzytelności (k. 35) została wprawdzie poświadczona za zgodność z oryginałem, jednak nie zawiera wierzytelności dochodzonej pozwem. Zaznaczona rubryka dotyczy innej kwoty i daty wymagalności, niż żądana w niniejszym postępowaniu, brak jest również oznaczenia osoby dłużnika. W tym miejscu podkreślić nadto należy, iż powód nie był nawet w stanie wskazać prawidłowych danych personalnych osoby, którą pozywa, gdyż wszystkie przedstawione przez niego wydruki, w tym dokument zatytułowany „Twoje warunki umowy pożyczki w V..pl” (k. 29), także wezwania do zapłaty (k. 37 - 39) czy potwierdzenie przelewu na kwotę 1.400 zł (k. 30) dotyczyły osoby o nazwisku: W., a nie W..

Sąd jednocześnie zauważa, iż na podstawie tak załączonych dokumentów nie ma możliwości dokonania weryfikacji zasadności naliczonego zobowiązania. Wymienione w wykazie wierzytelności winny bowiem być przedmiotem oceny przez Sąd, zaś brak jakichkolwiek szczegółów uniemożliwiał Sądowi zbadanie, czy dłużnik rzeczywiście uchybił swojemu zobowiązaniu.

Również treść oświadczenia z dnia 06 marca 2015 roku, w której znajduje się oświadczenie zbywcy, że wkład pieniężny V..pl stanowią wierzytelności wymienione w załącznik nr 1 do niniejszego oświadczenia, w wysokości 1.779.633,36 zł nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności względem pozwanego. W myśl bowiem art. 516 k.c., zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta o treści wskazanej przez powoda nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 i n. k.c.). Z tych

też samych względów za dowód istnienia wierzytelności objętej pozwem nie można uznać adresowanego do F. W. (1) zawiadomienia o przelewie wierzytelności. Wyraźnego podkreślenia wymaga okoliczność, iż zawiadomienie o cesji wierzytelności nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności cesją objętych i w tym zakresie to na powodzie, który wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne, spoczywa ciężar dowodu istnienia wierzytelności (art. 6 k.c. oraz art. 232 § 1 k.p.c.). Nadto brak dowodu, iż powyższe wezwanie zostało pozwanemu skutecznie doręczone. Podkreślić jednakże należy, iż zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności, choćby nawet doręczone dłużnikowi nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności, o czym była już mowa wyżej, ale wskazuje na fakt sporządzenia takowego pisma i złożenia w nim określonego oświadczenia przez osobę je podpisującą. Podkreślić ponownie należy, iż powyższe zawiadomienie skierowane było, jak i inne dokumenty załączone przez powoda, do F. W. (2) a powód w niniejszej sprawie dochodzi roszczenia od F. W. (1).

W ocenie Sądu, dochodzone pozwem roszczenie nie zostało przez powoda w żaden sposób wykazane, a nadto powód nie wykazał również swojej legitymacji czynnej do jego dochodzenia. Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś w myśl art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Tymczasem w niniejszej sprawie przedstawione przez powoda dokumenty w większości nie mogą zostać uznane za dokumenty w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., ale w dodatku z ich treści wynika, że zobowiązanym jest F. W. (2), a nie pozwany w niniejszym postępowaniu F. W. (1).

Z powyższych względów Sąd na podstawie w/w przepisów w pkt I. wyroku oddalił powództwo w całości.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód, zaskarżając je w całości i domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie powództwa oraz zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów:

1. art. 7 ustawy prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie na gruncie niniejszej sprawy co skutkowało przyjęciem, iż Powód pomimo przedłożenia oryginału dokumentu jakim jest wyciąg z rachunku bankowego Pożyczkodawcy potwierdzający przelew kwoty 0,01 zł, nie przedłożył dowodów potwierdzających dokonanie rejestracji w systemie teleinformatycznym Powoda przez Pozwanego oraz faktu zawarcia umowy,

2. art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie wykazał istnienia roszczenia podczas gdy Powód dołożył wszelkich starań załączając wszelkie dokumenty wykazujące zasadność oraz wysokość roszczenia, w szczególności za pomocą wyciągu z rachunku Powoda dokumentującego przelew kwoty 0,01 zł inicjujący umowę i potwierdzający wyrażenie zgody Pozwanej na związanie się umową pożyczki oraz potwierdzeń przelewu kwot przez Powoda na rzecz Pozwanego w związku z zawartą umową;

3. art. 6 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że Powód nie wykazał, że w sposób skuteczny przejął wierzytelność przysługującą (...) Sp. z o.o. od Pozwanego, podczas gdy Powód dołożył wszelkich starań załączając wszelkie dokumenty wykazujące ciągłość przelewu wierzytelności przysługującej od Pozwanego, spółce (...) Sp. z o.o., wraz z jednoczesnym określeniem w załączniku nr 1 wysokości wierzytelności oraz osoby zobowiązanej;

4. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej i nielogicznej, a nie swobodnej oceny dowodów przedłożonych w sprawie, której skutkiem był brak przyznania wiary dokumentom wskazanym przez Powoda, z których wynikała podstawa jego roszczenia, podczas gdy logiczna i spójna ocena przedmiotowych dowodów pozwoliłaby uznać roszczenie Powoda za zasadne, co w konsekwencji spowodowało naruszenie art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż zawarcie przez Pozwanego umowy pożyczki w formie elektronicznej (przelew dokonany przez Pozwanego kwoty 0,01 PLN na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. potwierdzający wolę zawarcia umowy oraz przelew przez Powoda kwoty tytułem pożyczki) nie stanowią dowodu zawarcia umowy pożyczki, podczas gdy naruszony przepis stanowi, iż wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde jej zachowanie, w sytuacji w której Pozwany nie kwestionował w toku postępowania okoliczności zawarcia z umowy pożyczki oraz uznanie, iż Powód nie

wykazał, w toku postępowania, że faktycznie doszło do zawarcia umowy z Pozwanym, w szczególności, gdy Pozwany nie kwestionował w toku postępowania okoliczności zawarcia umowy pożyczki, a Powód jako dowód zawartej umowy przedłożył do akt sprawy pełną dokumentację w sprawie (w tym umowę ramową, wezwania Pozwanego do zapłaty) tym samym udowodnił istnienie, wysokość oraz wymagalność roszczenia;

5. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo bez wykazania, iż okoliczności przedstawione przez Powoda budzą uzasadnione wątpliwości, których następstwem było wydanie wyroku oddalającego powództwo w całości, podczas gdy przedstawione przez Powoda dokumenty w sposób jednoznaczny poświadczają fakt zawarcia umowy przez Pozwanego, fakt jej wykonania przez Powoda oraz wykazują wysokość roszczenia Powoda wobec Pozwanego.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem, wraz z odsetkami oraz kosztami procesu za pierwszą i drugą instancję, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych. Ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób właściwy rozważył wszystkie dowody i okoliczności i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, nie przekraczając w tej mierze zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji podejmując zaskarżone rozstrzygnięcie nie naruszył także przepisów prawa materialnego i dlatego Sąd Okręgowy akceptuje argumenty przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Warunkiem wydania wyroku zaocznego jest prawidłowe doręczenie pozwanemu zawiadomienia o terminie rozprawy, co miało miejsce w rozpoznawanej sprawie (k. 55). Strona pozwana, nie wzięła w niej udziału, nie ustosunkowała się także w żaden sposób do zawartych w pozwie twierdzeń powoda, tak w zakresie podniesionych okoliczności faktycznych, jak i podstawy prawnej roszczenia. Konsekwencją takiego zachowania strony pozwanej jest zazwyczaj wydanie wyroku zaocznego, w którym zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Wyjątkiem jest sytuacja, w której przytoczone okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Nie można wówczas wydać wyroku, opierając się na takich twierdzeniach powoda, a należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z 14 sierpnia 1972 r., III CR 153/72, OSNCP 1973, nr 5, poz. 60). Ustalenia faktyczne dokonywane są wówczas na podstawie materiału dowodowego dostarczonego wyłącznie przez stronę powodową.

Niewątpliwie ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Strona powodowa jest tym samym zobowiązana przedstawić dowody dla wykazania istnienia faktów, z których wywodzi swoje roszczenie (por. art. 232 k.p.c.). W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy – konfrontując twierdzenia powoda o faktach oraz przedstawione przez niego dowody – słusznie uznał twierdzenia powoda dotyczące okoliczności faktycznych za budzące uzasadnione wątpliwości. Było to rezultatem wszechstronnie przeprowadzonego postępowania dowodowego, przy czym brak jest podstaw, aby skarżący skutecznie podnosił, iż sąd wywiódł wnioski odmienne od tych, które jego zamiarem miały być udowodnione na podstawie przedstawionego przez niego materiału, nawet w świetle braku jakiegokolwiek reakcji procesowej ze strony pozwanej.

Jak wskazuje się w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002, sygn. akt II CKN 817/00, LEX nr 56906) ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania, wyrażającym formalne schematy powiązań pomiędzy podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego

sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W rozpoznawanej sprawie wynik postępowania dowodowego był konsekwencją braku dowodów potwierdzających powołane przez powoda fakty, a nie wynikiem błędnej oceny związków występujących pomiędzy dowodami (tj. pomiędzy treścią przedstawionych dokumentów). Sąd Rejonowy nie dopuścił się tym samym naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i nie można uznać, by uchybił którejkolwiek z reguł postępowania dowodowego przewidzianej procedurą cywilną, również tej mającej zastosowanie w przypadku biernej postawy procesowej strony pozwanej. Kwestia materialnoprawna powództwa również została rozstrzygnięta w sposób prawidłowy, o niezasadności roszczenia przesądzał w pierwszej kolejności brak legitymacji czynnej powoda.

Legitymacja procesowa czynna jest to uprawnienie do występowania w danym procesie w charakterze powoda, tj. uprawnienie do spowodowania, że sąd ma obowiązek rozstrzygnąć o istnieniu lub nieistnieniu wobec danego podmiotu konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy powód wywodził swoje roszczenie z wniesienia do powodowej spółki wkładu w postaci wierzytelności obejmującej niespłacony kapitał wraz z należnościami ubocznymi z tytułu umowy pożyczki zawartej z pozwaną oraz umowy cesji w zakresie kwoty prowizji i należnych od niej odsetek wynikających z tej samej pożyczki.

Zgodnie z treścią przepisu art. 48 k.s.h. wkład wspólnika może polegać na przeniesieniu lub obciążeniu własności rzeczy lub innych praw, a także na dokonaniu innych świadczeń na rzecz spółki (§ 2); prawa, które wspólnik zobowiązuje się wnieść do spółki, uważa się za przeniesione na spółkę (§ 3). Jak wynika z powyższego, zobowiązanie wspólnika do wniesienia praw do spółki ma skutek rozporządzający, co oznacza, że samo zobowiązanie skutkuje przeniesieniem tych praw, bez konieczności zawierania w umowie odrębnego postanowienia przenoszącego te prawa. Z tego względu kluczowa dla oceny zakresu przysługujących powodowej spółce praw (wierzytelności) jest treść umowy spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 r. Postanowienie zawarte w § 5 tej umowy dotyczy wnoszonych przez wspólników wkładów – jednym z nich miał być wkład niepieniężny w postaci „pakietu wierzytelności o wartości nominalnej 1779.633,36 zł ...”, a lista wierzytelności wchodzących w skład tego wkładu, z indywidualnym numerem każdej z wierzytelności, jej wysokością oraz terminem, w którym powinna zostać spłacona, stanowić miała załącznik nr 5 do umowy spółki. Dokument taki nie został przedłożony przez powoda, zatem Sąd nie miał możliwości zweryfikowania, czy i jakie przysługują powodowej spółce prawa z tytułu wniesionego do niej wkładu w postaci wierzytelności z niespłaconych wobec (...) Sp. z o.o. w W. pożyczek, w tym w szczególności pożyczki przypisywanej pozwanej.

Powód przedłożył wprawdzie fragment „listy wierzytelności wniesionych wkładem niepieniężnym”, z zaznaczonym na nim numerem pożyczki odpowiadającym danym przypisanym przez powoda pozwanej, jednak wskazano w nim, że chodzi o wierzytelności wniesione do spółki jako wkład w dniu 6 marca 2015 r. Jest to sprzeczne z datą zawarcia umowy spółki przewidującej wniesienie opisanych wyżej wkładów, powód nie wskazywał zaś, by w zawieranej umowie wspólnicy wyłączyli skutek rozporządzający, przez co możliwa byłaby jeszcze jakakolwiek dyspozycja co do rzeczonych wierzytelności po dniu 10 lutego 2015 r.; nic też nie wskazuje na to, by lista ta stanowiła załącznik nr 5 do umowy spółki.

Powód przedłożył oświadczenie z dnia 6 marca 2015 r. o wniesieniu przez wspólników wkładów, ale jego treść także nie precyzuje objętych nim wierzytelności (pod względem kwoty, osoby dłużnika, czy tytułu powstania danej wierzytelności), a odsyła do załącznika nr 1, z jednoczesnym zaznaczeniem, iż część wierzytelności stanowiących wkład niepieniężny została spłacona, co z kolei odzwierciedla załącznik nr 2. Możliwe, że załączone fragmenty listy wierzytelności odnoszą się do opisanego oświadczenia, jednak nie opatrzone ich również żadnym odniesieniem do oświadczenia, szczególnie poprzez uczynienie tej listy załącznikiem nr 1 i nr 2.

Podobnie niewykazane pozostają wierzytelności, co do których powód rości sobie prawa z tytułu umowy cesji (prowizje i należne od nich odsetki wynikające z umowy pożyczki).

Zgodnie z treścią przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1); wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W tym zakresie także niemożliwa jest jakakolwiek weryfikacja ewentualnego następstwa prawnego, bowiem listę wierzytelności – zgodnie z treścią umowy sprzedaży – stanowi załącznik, którego w przedłożonym materiale dowodowym brak.

Jak wynika z powyższego strona powodowa istotnie nie wykazała swojej legitymacji procesowej do dochodzenia zgłoszonego roszczenia. Należało przy tym podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, iż nieudowodnione pozostało też istnienie dochodzonej wierzytelności. Jego podstawą miał być fakt zawarcia w formie elektronicznej przez (...) Sp. z o.o. w W. ze stroną pozwaną umowy o kredyt konsumencki.

Obowiązujące przepisy dopuszczają zawarcie umowy w formie elektronicznej. Biorąc pod uwagę treść art. 78 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 października 2013 r. oraz art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przyjąć należy, iż z jednej strony procedura w ramach obrotu bankowego została uproszczona, z drugiej strony - szczegółowo uregulowano postępowanie z dokumentami stanowiącymi podstawę czynności bankowych. Ustawodawca (art. 7 ust. 2 Prawa bankowego) przewiduje możliwość zastąpienia dokumentacji papierowej elektroniczną; dotyczy to wszelkich dokumentów związanych z czynnościami bankowymi, mogą być one zapisane na informatycznych nośnikach danych. Warunkiem prowadzenia dokumentacji w tej formie jest jej należyte utworzenie, utrwalanie, przekazanie, przechowywanie i zabezpieczenie; brak spełnienia któregokolwiek z tych wymogów powoduje, że dokumentacja elektroniczna nie będzie miała skutków wyrażonych w art. 7 ust. 3 Prawa bankowego.

Reasumując, istnieje korelacja pomiędzy oświadczeniem woli złożonym w ramach czynności bankowej a formą sporządzenia dokumentów bankowych, co sprowadza się do założenia, że równoważność oświadczenia związanego z czynnością bankową w postaci elektronicznej z oświadczeniem w formie pisemnej zachodzi tylko wówczas, gdy dochowane zostały wymogi związane z utworzeniem, utrwaleniem i przekazaniem dokumentu.

Dodatkowo pozostaje jeszcze aspekt formalnoprawny tak złożonych oświadczeń woli (zaciągniętych zobowiązań), który należy oceniać w świetle pozostałych obowiązujących przepisów. Skoro nawet w ujęciu materialnoprawnym możliwość składania oświadczeń woli związanych z dokonywaniem czynności bankowych w postaci elektronicznej została poddana szczególnym uwarunkowaniom, uelastycznienie tych procedur tym bardziej nie może uchybiać regułom postępowania dowodowego prowadzonego przed sądem. Oznacza to, że strona dochodząca przed sądem swych praw z czynności bankowej (umowy o kredyt) musi dowieść okoliczności skutkujących tymi prawami (art. 6 k.c.), tj. faktu istnienia określonej umowy w obrocie prawnym oraz jej treści mogącej skutkować określonymi roszczeniami. W rozpoznawanej sprawie nie zostały przedłożone dokumenty, które można by uznać za potwierdzające fakt zaciągnięcia przez pozwanego umowy kredytu. Dołączona do akt umowa pożyczki odnawialnej nie została w żaden sposób zindywidualizowana (k.24), zaś przedłożone wydruki Twoje warunki umowy pożyczki w V..pl nie stanowią dokumentu (nie są ani oświadczeniem woli, ani oświadczeniem wiedzy), przez co nie mogą mieć waloru środka dowodowego. Niezależnie od tego, na co wskazywał już Sąd Rejonowy, że pięć wydruków opatrzonych pięcioma różnymi datami opiewa na pięć różnych kwot i nie można ustalić, który z nich ma potwierdzać zawarcie umowy.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, który słusznie Sąd meriti wielokrotnie podkreślał, iż powód nie był nawet w stanie wykazać prawidłowych danych personalnych osoby pozwanego, gdyż przedstawione przez powoda wydruki, wezwania do zapłaty, potwierdzenie przelewu kwoty 1400 zł dotyczyły osoby o nazwisku W., a nie W.. Błędnie także skarżący podnosi, iż dokumentem potwierdzającym zawarcie umowy jest wyciąg z rachunku dokumentujący przelew kwoty 0,01 zł inicjujący umowę i potwierdzający wyrażenie zgody na związanie się umową pożyczki, albowiem co prawda wskazane zostało w nim nazwisko (...), ale dane adresowe pozostają w sprzeczności z adresem miejsca

zamieszkania wynikającym z innych dokumentów (także pozwu), co nie pozwala na odniesienie umowy do osoby pozwanego.

W opisanej sytuacji należało zatem uznać, za Sądem Rejonowym, że strona powodowa wbrew treści art. 6 kc nie sprostала obowiązkowi wykazania okoliczności, z których wywodziła obowiązek zapłaty. Sąd Rejonowy nie naruszył tym samym żadnego ze wskazywanych w apelacji przepisów proceduralnych w sposób, o jakim mowa w art. 505⁹ § 1¹ pkt 2 k.p.c., ani norm prawa materialnego. Dlatego też Sąd Okręgowy – w myśl przepisu art. 385 k.p.c. – oddalił apelację jako bezzasadną.